

Nino

Direcció: Pauline Loquès **Guió:** Pauline Loquès, Maude Ameline **País:** França
Durada: 96 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Théodore Pellerin,
William Lebghil, Salomé Dewaels, Jeanne Balibar... **Fotografia:** Lucie Baudinaud
Distribuïdora: Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 26/06/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en francès, amb subtítols en català

SINOPSI

En tres dies, el Nino s'haurà d'enfrontar a una gran prova. Fins aleshores, el jove explora els carrers de París per reconnectar amb el món i amb ell mateix. (FilmAffinity)

CRÍTICA

18/05/2025 - CANES 2025: Pauline Loquès segueix un jove deambulant per París després del xoc d'una notícia i signa un commovedor retrat ambientat al món urbà modern

“Era com si ho veiessis tot i no veiessis res.” Créixer en una gran capital, descobrir el món laboral en la seva faceta sovint poc estimulants, intentar trobar l'ànima bessona entre la multitud, mantenir el vincle amb els vells amics i tornar de tant en tant a menjar amb la família... El pas a l'adulthood és molt lluny de ser un procés fàcil en un món contemporani on comunicar-se a nivell íntim amb els altres resulta cada cop més difícil.

Tots aquests temes —i molts més— són els que s'aborden en segon pla a **Nino**, el primer llargmetratge de Pauline Loquès, que ha estat presentat a la competició oficial de la Setmana de la Crítica del 78è Festival de Canes. Però en lloc de construir una tesi sobre això, la cineasta francesa opta amb gran encert per un enfocament impressionista i humà que gira al voltant de tres dies profundament transformadors en la vida d'un jove introvertit a qui, de sobte, se li ve el món a sobre.

“No podem fer com si tot estigués bé?” En efecte, per al Nino (l'excel·lent **Théodore Pellerin**), que està a punt de fer 29 anys, la notícia és demolidora. Acudeix a l'hospital per cansament i, de cop i volta, li comuniquen els resultats d'unes proves addicionals: ha contret el virus del papil·loma humà, que ha derivat en un càncer de coll. Atònit, el Nino s'assabenta del protocol mèdic que l'espera a partir del dilluns següent: sis sessions de quimioteràpia seguides de dotze de radioteràpia, si és possible acompanyat per algú de confiança. I com a efecte secundari, corre el risc de perdre la seva capacitat reproductiva, per la qual cosa el conviden a extreure i congelar esperma. “Ara?”, pregunta. I sí, ha de ser ara, perquè res a la vida del Nino pot ajornar-se més. El jove es troba de sobte en un present de rara intensitat interior, que està a punt de complicar-se encara més quan s'adona que ha perdut les claus del pis. És divendres, el Nino és al carrer i té tres dies per donar esperma, trobar algú que l'acompanyi i, sobretot, aconseguir obrir-se i parlar del que li està passant, i tot això mentre el món al seu voltant segueix el seu curs...

Nino, que comença en gran a través d'una potent seqüència inicial, relata les aventures del seu protagonista, atordit i incert, deambulant per la ciutat de trobada en trobada: des de la seva mare (**Jeanne Balibar**) fins al seu millor amic (**William Lebghil**), passant per una exnòvia (**Camille Rutherford**) o una antiga companya del col·legi (**Salomé Dewaels**) amb qui topa per casualitat, d'una festa als carrers de París, de dia i de nit... La pel·lícula, que resulta naturalment commovedora, aconsegueix, però, combinar amb èxit el desenuig, la tendresa i l'humor amb el nucli dramàtic de la seva història, i això permet a la directora explorar, a través de petits matisos, les dificultats —inherents al món modern— d'expressar-se, sentir, mirar realment els altres, obrir una finestra per alliberar les emocions i compartir-les.

Fabien Lemerrier - cineuropa.org